هكذا من الأصل

המודיע

אגודת ישראל בארץ ישראל — הדף היומי: ברכות ל"ט

בט"ו, ירושלים, יום ה' פרי ראה, כ"ג אב תשל"ח (31 ביולי 75) / שנה כ"ו גליון 8962 / המחיר 80 אגורות

פתחה ועידת הלסנקי בהשתתפות 35 ראשי מדינות

[illegible] יום ד' — [illegible] ראש הממשלה [illegible] ראש הממשלה [illegible] ראש הממשלה

תמונות מושב הועה"

שולחן הנשיאות בישיבת הפתיחה החגיגית

מימין לשמאל: המאונים רבי מנחם מנחם אלטר ראש ישיבת שפת אמת ויו"ר מרכז אגו"י בארץ, האדמו"ר מבוסטון, רבי ברוך סורוצקין ראש ישיבת טלז בקליבלנד, הקשישת אדמו"ר מגור, רבי ליב גורביץ ראש ישיבת גייסטוב ויו"ר הועה"פ של אגו"י באירופה, הרב מנחם לוין יו"ר הועה"פ באו"ש (טאם), הרב ד"ר יצחק לוין יו"ר הועה"פ באמריקה, רבי שמחה עלברג, רבי שלמה זלמן אויערבאך ראש ישיבת קול תורה, רבי בצלאל זילבר רבה של ירושלים.

חברי הועה"פ העולמי מסביב לשולחן הדיונים

טאם: ר' אברהם חירש מראש אגודת השלמיה

עצרת הנעילה החגיגית

ליד במת הנשיאות נראים המאונים רבי שלום נח ברזובסקי ראש ישיבת בית אברהם, רבי ברוך שמעון שניארסון ראש ישיבת צ'כין, רבי משה שמואל שפירא ראש ישיבת באר יעקב, רבי מנחם מנחם אלטר ראש ישיבת שפת אמת, רבי ברוך סורוצקין, האדמו"ר מסאטמר, רבי חיים זייצק, ראש טלז "אור חדש", האדמו"ר מטלומים, רבי שמחה אלברג, האדמו"ר מבוסטון, הרב משה פרוש, האדמו"ר מסדיגורא (מאם), הרב משה שרר נשיא אגו"י בארה"ב, ר' ברוך משה צימרמן מראשי אגו"י בבריטניה.

צילם: ק. זיינס, ירושלים.

שעה קלה עם הרב משה שרר, נשיא אגו"י באה"ב

פעולות ומעשים - האמצעי להגשמת הרעיון האגודאי

מאת י. שפיגל

כידוע כשל המאמר של הנשיא הקודם כולו כולא אגודת ישראל באה"ב, הרב משה שרר, בדבר פעולות הרבנים בדורות הקודמים. יש שעמדו רבים של הקהל בפני כל הבריות להרבות הדרכות בארצות, ולהיות קבוצות הרבנים נוקמת הצלחה מרובה מכל הדרכים המשמשים אמצעי מעלה מן המעלות לפעולה אגודאית ומעלה אחרים. אלה בעמדה ההכרחה הקצרנית, שיר כלי להתעורר בבבר מגיבי־כמם ולא ליפול למעבטה על אחרים.

כאמור, זהה הבחלקה ה־17 בספר של אגודת ישראל בארה"ב, הרבה זר לק בן המסגרת הכללית של הפעילות האגודאית שם המתבהלת לאור הגמה של אגודת ישראל, בדרך הגדרת, לחדרי לכל הדרים רשמה של הדרים הדרדים, הן של הדרד יחן של הר כלל.

נוף חי כתבאי לחנוך מתוך

לחרב שרר בשמה ברוחה בצנין הת של פעילות קונסטרוקטיבית ובפרנה בארבה לבן, כי אם רבינה של אגודת ישראל הרא לפחרי את כ' הבעיה הר עולות של הפרק בדרך הדרכה, ובאמצעות בנרה ובבצרה של אורחרי דרכה בלחי תלרה, הרי שהבאר הר כרחי לכך הרא שהר הקרים עבנרת ובסר, שהרה נוף הן, הרסם ופעלה.

מרי לקרים את אגודת ישראל כבר נרבה הרא ופעלה, לא מספיק רק להסבת רבינות, הרי הבעוקים הרר בדרים בדרתי, אלא הכרח הרא להרבה לחראת מצון שבה בחרים הבעשים בהתהוותה הרא לא רק שרש לה מה לרבי בחן, אלא הרא מבלבלה גם לבר שהה בן, כמבן בדרך הבקרת של עבלת הבלבה בכרה.

שבחי הבשרה של אגו"י מהחיב

בדרהבו עבר לחבה קלה, הבלבני בן הבבדה אבר בדהר בבבנרת מר שב הבבדה הבולבר, אל הדרם הבר עלה הבחל של אגודת ישראל בארר בת הבבדה, אבר אחבה הבדק בלאם בדל של ב"ה הבדבבה הבבבדת שבל מה שבבבה עדרן לא בספק רבי רב לבבבר ולבבת הבבבלת, רב בבבבר בבבבר הבבבבר בבבבר הבבבבר בבבבר הב

هكذا من الأصل

מנכ"ל משרד האוצר בראיון:

רכת הסכמי העבודה תנאי הכרחי למשק

...מנכ"ל משרד האוצר ד"ר יוסף בר־אל... ...ת הרפורמה בשוק ההון... ...ת הרפורמה... ...ת הרפורמה... ...ת הרפורמה

חרב ח. ש. פרוש

ברכת אברהם

„מזמור לתודה, לתורה ולתפארה, תבענה שפתי שיר חדש קודש וקדוש... כי ראיתי אלוקים אחר קדוש מרבי־מאבר... אמרו לבו בגבורים, סרו ופקר הרים, גברא רבא, גם גבראים נמאי כך כותב בהסכמתו מרן הבבי זלהליה של „הגאון ר' אברהם מרדכי צרפתי זלהליה ובו רבוא אחר המלך — יוסף הוא המשביר, אשר כל בית ישראל נתן משלחנו המהוד משלחן גבוה קוכי.

אותו גאון מגדל רבון צור ישראל רשרי הקדיש זלהליה מעיד על עצמו בהקדמתו שבעלה אליה אליהו הבבא זכר לטיב, ישאל איהו כפנו בה לא גלה כבה רבנו עיה לישראל שהי־כתרים עצרים לסבוע בים, ועל כך עמר רבי אברהם: כדות כמה על ריב עם ישראל שלא הי הוקים בי אמונה, אמר בהעבו אם אביר את הבריה קדים בראני ישראל בתוך המצרים בדי שיהי כי ישראל לעדיר את הבריה עבי, עד כאן הוי דברי ושתק. הכן (אליהו) יקיבל תשיבתי בסמתה, אחר הדברים האלה הה דבר הי אלי אברהם בחלה לאי מיר כי הסיבתי אבתיתי, והלין מיצא הא סמיכון דבריו בסמוקים שבסדר מת בשלה.

הסבר „ברכת אברהם" שנתחבר בי כמה להכנה שבריר לבר על נפ־לת דיים בבדר הוא בבית הכנסת הוא בבריו הכולל שיש בארת דיבים „בפלפל נראר נדפס רק פעם אחת בריבעיה בשנת ריים ובסבר הספר נאבר יפה בים הלוי יפה נכים בילה כי נגלה אליו בדרי דיים אליהו כיפר ספרו ר־הלבוי.

הסבר בדרכה אברהם מגדולי גאוני הדור ומנגדי הדים יצא תיקן נגד המנהג לי בדך בבית, ובדברו נשא ונתן עם גדולי הדור הן חכמי האסכנים הן כיבני הספרדים וסדרכן בא ראשונים כמלאכים שנה משנתו בדרך קצרה, מופש המחוק את הבדובה, אלא שי־ערך לנו שולחן מפאר ובו כל דבר נמלת ידים ובריכתה, ומדרי הבריכה, עובד לפניתן, ירוחך אבב גם בראוני חדיל בבראים אלו. הספר מי חילק לעשרה חלקים, הראשון — נשא, לחוכיח שהבבדך בבית הכנסת ארבו נישא שם שמים לשרא. הבנ־כן, לחוכיח דמנן לנשות ידי בבל בדר דמנן, השלישי — נגוב, בדיני גינוב חדים, הרביעי — בשאל, אר־ דיה ההפסק בן הלילבי בבדתו לבית הכנסת שאם ברך בבתו בפסק בין גמלת ידים לשאר ברכות. החבריכי — באונב, שבא ראית לו אונס, הי־ פעי — דבר, שאין לדבר בין ברכה לי־ לבראה הברכה. הפסק — בגבל, אדיה ההפסק שעובר דרך כבואות מאמות שאבור לחרתי בהם בדברי הדה. השבריכי — במעות, שבא הבריה בים לא ישיי עבי את הבריה, על זה אמרון שיראי ישראל כיצלה הבבדים כדי שיהבו כי ישראל לעדיר את הבריה עבי, עד כאן הוי דברי ושתק. הכן (אליהו) יקיבל תשיבתי בסמתה, אחר הדברים האלה הה דבר הי אלי אברהם בחלה לאי מיר כי הסיבתי אבתיתי, והלין מיצא הא סמיכון דבריו בסמוקים שבסדר מת בשלה.

הסבר „ברכת אברהם" שנתחבר בי כמה להכנה שבריר לבר על נפ־לת דיים בבדר הוא בבית הכנסת הוא בבריו הכולל שיש בארת דיבים „בפלפל נראר נדפס רק פעם אחת בריבעיה בשנת ריים ובסבר הספר נאבר יפה בים הלוי יפה נכים בילה כי נגלה אליו בדרי דיים אליהו כיפר ספרו ר־הלבוי.

המחבר שהיה מגדולי גאוני הדור ומנגדי הדים יצא תיקן נגד המנהג לי בדך בבית, ובדברו נשא ונתן עם גדולי הדור הן חכמי האסכנים הן כיבני הספרדים וסדרכן בא ראשונים

לימודי־דעה - שבת

כבר הבטיחנו חדל (ביצה פה,א) כל שהיא ת"ח ובנו ת"ח ובן בנו ת"ח שוב אין הוה מיסגת מזרעו לעולם — מכאן אולך הוה מחזרת על אבי־סבא שלו.

מעלתה של תורה שהיא שומרת אי־כונים גם לאכסניא וכפירושו של המ־הרש"א הלהיה "שהתורה שלומד מ־הורה ומסייעתו להגיע ולמלא מקום אבותיו שהיא אכסניא שלה דהיינו בית אביהיה". בית מדרשו של רבינו ההסיד שבעיהבה מאורן ובן של ישי־ראל בעל ה"חפץ חיים" זיע"א הא ישיבה ראדין המפוסרת, כיתנו כר־אשי ראשון — הבריאה, ההשבחה והנסים, כל אלה בדרכו הבריאה, ובמקום אחר הבריאה לספר הוראה בבר־ בקש את ה', להסמיכת לפניו מפסילי־ תיה של הדורות ומדיניה האכסנית של הארמה, ומכאן גם נובעת כאמצו להנציא לאור עולם דברי הגות ואמרי מחשבה ודרוש, להיות האכסנה ול־ בישוב הדראה.

הספר מופע דברי הגות גאים וכתוב בלים, דים מהם הבריקות וציוני דוך ליהנות מקורה ומהורה, הרבאת הי־ דברים בהרה וקלה, הרציונית מוס־ ברים בשפה נקיה ובהירה, למען ידוע בו הקורא המעיר, הפרקים מסידרים הנושאים מכוונים, מכלול הרציונות מרוכזים לאפיק מכוון והשערים פר־ דים כניסה יפה לזהה המחשבה הי־ שראלית. המחבר שאב ושאף את מ־ קורות רציונותיו משרה המחשבה ה־ דורשית, יהוא מביאם לפני הקורא ב־ צורה תמציתית ונקיה.

* הגיונות כחשבה לחיזוק האמונה, על יסוד פרשיות התורה, מאת הרב יובל ליפ. אורדנסליך. ברלין — תש־ ד

ימודיעה

ם ר' כיר, מיא חשליה

ומבדר ומדרים בפרבר חדושי תורה אמתיים בעיטקי הענין.

לפרנו כצת ספרו הבופלא "לימודי־ דעה" על מסכת עבת "סיכים של פלפלא דאוריתא שבחדשו בעיה בדיבוס חברים מדילי החורה חברי ש־ כולל. בס"ד סיבני הספר מתברדים ותולכים בעמקות בלתי־שכיחה סוגיות עמקות וענינים מסבכים בדיני מלא־ כת האסורות בשבת, עניני מזכוון ופרק רישא, שבת שפשל, קמוס וב־ רוף, שהיה חזורה, הכמנה, בישול אחר בישול, כלי ראשון וכלי שני ועוד, המחבר יוחד לשיטה של הלכה ביצירה עצומה ועולה ומתעלה בבורות ישרות והבנה רבה באותן הלכות ה־ הלדות בעצרה, ועד כדי ניתוח מבר־ ריק של שיטות הראשונים בדרכו של מרן הגאון איש אמונה ובקיאותו בכל ה־ זקנים הנעמדים ברומו של עולם.

הרב מרדכי קוקים

הסייף והספר

הרב י. מילשטיין

הסייף והספר יחדי כרוכים לעולם. אי אפשר לומר, שיהיה סלוני־ הדדי, אחיבים ונעימים שאינם נפר־ דים, שהרי אמרו: אי ספרא לא כר־ מא ואי סייפא לא ספרא. אלא כי מיירשם של דברים: הסייף והספר יחד כרוכים, עקבי של זה בצד אני־ לדו של זה, יכך הם הולכים הבדר־ כשם שרעבם ובצדי בירוכים זה בזה. כשחרבה ירושלים, בעוה צורה, ובעי „בדרך" יצחק את עצו. בשנה נשל — זה קם.

הגאולה של יעקב. אינה נגאלה של עשו, כיון שזה חי על חרבו. הרי נפלתי, כאשר אין חרב בידו, יאולו נפלותו של יעקב הוא, כאשר אין ספר בידו.

זה לעומת זה, כיום שיצאו לאויר העולם ועד היום.

לא כל מקום, כאשר יעקב מחלוש לעמוד לחלוטין את הספר ולהיטל את הסייף בידו, יחי יעקב לא נבראי לי־ החזיק חרב, אפילו בעיקם הספל. אבל־הדב, הבסקר הכוחי אם הדים, כשם שיש בית שאינו תיפס דבריים פשוטים לעומת זה הוא תיפס דבריים עילוים ולמרבה, כך גם יהיים, הדים פעיכות מתמנות לעמדה בספרים, יהי־ יים עבוגיי־להחזיק ספר, שיש ספר־ בדים מעוטרים, שעיהן לא יהוי כי־ הרבב, הדדים, בעיים שלא הדי בה לעשות בדבר „לוליכי" כספר. הר־ ספר, שיגיעם עצמו לא בוה בעיי־ הגבשות.

מעבר. אף ביבר מיהפת, כאבי־ על כך הבאנדים הבל כיוכי מה יי־ עם, שלהבו הלוי־בבא אבוהם לפי־ עלה לא את הגבורים מלבי, מיבעי לסייף „בקיבד אף ידיעי" בבלימה אהב, בפרשיי כם, אלא את הדיב־ דבו לחיות הבדיל, ובאשר בקבי בני ישראל לבצות הבלחם. בעיבר הבעי־ של הקבייה, אבד לבם מסה רבבי, אל תבא, כי הדי אין אלוקים אבבי־ אותכם.

עדיים: אמנם יש בדבם סייף, אבל אצלנו, הבהדים, אין הסייף מוצלל ללא הספר, כאשר הלכים ב־ לובי הדיב עם הספר, ליחם הסייף הי־ מב ובנצח. זהה עובדא בשבנה הדי־ דור.

כי הם „יחדי כרוכים לעולם". הלק לו קדם הספר, כדי להכשיר את ה־ אדם היהודי למלחמתו, ואחרי כהן הוילך הסייף.

ובאמר שראיב אותי הולים חבר־ מים, הגרים בבבואלה או בבי־הספ־ שיבר שבאהיים, בשבאון שבשבי־ ריה או ברוסיה שבאבנסיה:

האם מדינת ישראל היא מדינה של ספר או של סייף? אני מושך בכתפי־ הי־ אתם ראים, אנו מוקפים אויבים, המבקשים ימיים להחיבדנו, חילילה, וכולם מצחצחים בחרבותיהם, כדיבו של עשיו או ישמעאל. אבבנו את האחדה בעולם ואנו כמעט מבודדים, אף מבחינה כלכלית, אז מה הפאלה, הרי בצה אי אפשר ללא סייף, כי בספר נצא להילחם נגד קראבי?

לומשים הם, השואלים התמימים, ערים עלי: וכי כך אנו שראלים? לא כך אנו שואלים, אלא האם במי־ דינה ההדרה הסייף פולם או הספר? כיצד מעבכים את הילדים: לסייף או לספר, מי כאן הבחונים הראשיים בבעלה, הסיים או הספרים, לא ב־ ענין התקציב, לא על הכסף הדיבה מדינה של יהודים, אלא על ההתיר־ מות, מה רוחה הנוער שגולד ותת־ תנך כאן וכבר הסייף לחלים מעפחה — כתשוב יותר: הסייף א' הספר.

אז אני מה אומר: זה יש לבדוק, אף על פי שאתם מבאנים בכך: לפי התקבים, ראי כמה בוציאה הממשלה על הספרים, כמה דאגה, היא מעקי־ מה בחינוך הנוער, כמה ובודה חינו־ בית היא הקיימה הדיים את „קיבו־ של הספרים", כמה עבדים בקבי־ מים הבתים לבניני ספרים, וכמה לבניני בדב, מכניקה, ספר וסופר? כמה כסף בשקיבה הממשלה לקדם את הנוער לקראת הספר וכמה היא מ־ שקיבה לקדמי לקראת הסייף, כמה מרץ היא מקדישה כדי להחדיר בנו־ ער את החודבה, כי הסייף היא הכרח השעה, כי הסייף אינו רצי, כי הוא הוקר ממחונו, כי הוא מאוס עליבו, כשם שדם מאוס עליבי מאד, עד ש־ ההדיחונו הבורה כמה וכמה פעמים לא לאכול דם, כי מאוס הוא ומשוקץ בעיני המקום, אלא שאין לנו ברירה, אבל: אתם הצעירים, הדיבדו, אל תראו בסייף את הכוח היחיד, הוא אף פעם לא עבד לנו בעת מציקתנו, הוא אף פעם לא הציל אותנו מן התסכל, אם בכלל הה לנו הסכלו ב־ זכן מן הזמנים, ומכה מסן מוציאה הממשלה כדי להחדיר בנעיר את „עתי־ דשר, כי הספר הוא הסכל שלנו, הוא המגיב, הוא המורה הוא הבבריא, הוא המחוקק והוא הגוף השפוט.

לנו אין „תרבות" ואין „ספרות" כי־ ביות שמחוץ למחוצנו, אנו והספר — חד הם, יחדי ללא ספק אינו אדם, הוא נשאר יהודי לפי הולדתו, יהכם בארשם התושבים ובתבדת ה־ זיהדי שלו: לאום יהודי, אבל אין לו ליהודות ערשית הא כלום. יהודי שאין בו ספר דומה להבשיא תפל, עף על פי שיש בו כל מה שדרוש, אבל אי אפשר להכריחו לפה, אותה עו־ מד להקיא כאשר אתה טוחם מאותו תבשיל.

הדבה זו לא יחודה אף פעם, כי מוח של הילמיד, לא בנו, יבד לאו־ ניברסיה — לא!

אולם הוחדרה הנשוקה להיות מנצח בחרבות, הוחדר הרצון להיות הקיף, לנוות בעל סיריים הזקים, להיות ראי־ שונים בספורט, בכך אנו הילכים כרד־ כים עם ספר הספרים. אנו „בראשרים" שמיהנו מרבי הנוערים, הרה הת־ ברשי, אחרי גרמני או אוסטראלי.

כמה מאשרים אנחנו עם הסיפורי, פאר הוצרות הישראלית, עם „בב־ ראל", עם הסאבקים הרוסים שש־ מצנו אותם בסדנות שלנו ובכנסנו או־ תם לשרות הצבא שלנו.

כמה בארשים אנחנו שיש לנו כוח, ראינו יחיד מה עשים שם, אבל כדברים הרבה לשון הרע" על גו־ ערי. על הסבל בכמה גרעינו, כמה בארשים אנחנו על הפלים הבתיחכ־ בים בארי בעצמנו ולאם לאם בעיקר הגלות באחרים ונוכל לייצר הכל בעצמנו.

כלומר: נוכל מעתה לייצר את הר־ סייף בעצמנו, ללא תלות באחרים.

ידלו את הספר לא נוכל כבר לי־ יר בעצמנו, אנו חלמים מדי, יוצר מראי בסרנו את הסתמיבו בסבל הר־ סייף, ולא נשאר כבר כיח בפרוסה כדי לפנות ליצור קיוסק אחר לספר.

לא, אין מקום! אילו כאשר יחיב לנו, כאשר — — — אבל בינתים ה־ להיסתפק בעבודי הספורט.

— * —

כי מבוכל מדיות ומרצה אנשים?

— אף אחד!

זה ענין של יומיים, בארצות הבר־ ית, כך ארבים, נרצחים אלפי אנשים יום יום, על ידי כיתים, על ידי סתם רוצחים, כיון שראבינו את הספר הי־ לנו את הסייף, למה ניסים כאלה?

אם לא, כלומר, אם לא ניסיב כאלה, כבר הפלה אבודה: לעמה הבאה יומן.

הוא יומן. יעיד אדן, בגהוא של שא הוא רומן על מהבה הבדיבה, שיש רבלן לד הפיה.

אולי יכרי לכם, האם הייבו פעם בירושלים?

כמה ביבה עברי עלינו בבל הדו־ יה? כמה פגרבים, כמה הריגות ירבבות ובדבים, והמבדבות, ובבי־ ביה, והמלחמה, יעבה הבנים, יקי־ רבן הלית הלבבה, לא מוכן קראנו בעיבה לבבבאבב קיבות בחרדות אינם, בל הרבבן בנבבה הבבדיר, בקבלת הבבדים.

הבבה הבבי בבבבלים?

בבים בבבה לבר בלה ובדשה שלא בעיבה אבינבבו: „הבבכלי, מן ב־ ביה בבבבה מאף פעם לא אבי להבין הה. לאב לאם הבחלבר גם אבי להבין בבבבה של בלה זו: הבבכל — הבי־ בי: סייף!

כי בבים, כאבר פלבי אינו מבבל את הסייף הבבבה — הוא בבובכל ביבל את הסייף בבד. כפי שלמד ב־ בית הספר באבבבו אי בבבבאל, כי הבי הבבבה הלבבבים שוה, כאן ושם, ובבב, הבב!

ובאבר שראבים לבבר בן 16 שבת ים לבבבר בבבבים בבבבה לבבבן בבבבבה ובבבי־ בבים בבבבבה בבבבבבים בבבבבבים בבבבבבים